B

26 KONCERTNÍ SEZONA

27 SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE

uvádí 2. abonentní koncert symfonického cyklu B

Tomáš Jamník

violoncello

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE

Petr Vronský

dirigent

26. listopadu 2026 v 19:00 hodin

Dům kultury Teplice

www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech filharmonie / Philharmonic Teplice Since 1838

Do skladatelské dráhy největšího z českých romantiků, syna řezníka z Nelahozevsi **Antonína Dvořáka** zasáhl významným způsobem pražský rodák, hudební kritik působící ve Vídni Eduard Hanslick. V roce 1877 informoval Dvořáka, že jeho dílo přilákalo pozornost tehdy výrazné osobnosti hudebního romantismu, skladatele Johannese Brahmse, který jej posléze doporučil berlínskému nakladateli hudebních děl Fritzi Simrockovi. Dvořák pak pro Simrocka v roce 1878 napsal první řadu svých Slovanských tanců a získal za ni velmi pozitivní kritiku. S Brahmsem zůstal Dvořák celoživotně v úzkém přátelském poměru. V roce 1879 byl osmatřicetiletý Dvořák váženým otcem rodiny a častým hostem svého švagra hraběte JUDr. Václava Roberta z Kounic na zámečku ve Vysoké u Příbrami. Později od něj koupil na druhém konci vesnice za 2 000 zlatých opuštěný špýchar s dlouhodobě neobývanou budovou správce ovčína. Špýchar nechal přestavět na své letní sídlo, kde s nadšením sadařil, choval holuby a komponoval. V té době, po úspěchu Serenády E dur a Serenády d moll zamýšlel vytvořit další dílo stejného formálního zaměření, tentokrát se zapojením evokací českých lidových tanců. Pro tento záměr se však označení „serenáda" příliš nehodilo, a tak prvotní nápad postupně vykrystalizoval v rozhodnutí zkomponovat suitu, jíž se při premiéře dostalo podtitulu „Česká". **Česká suita** se skládá z pěti částí. První, označená jako Preludio (Pastorale), tvoří skutečně jakýsi lyrický úvod k následujícím větám. Je pro ni charakteristická absence kontrastů, melodická linie v horních hlasech klidně plyne nad ostinátní basovou figurou tvořenou pouze dvěma střídajícími se tóny. Druhá věta je poetickou stylizací českého lidového tance polka, hlavní téma v d moll má spíše melancholické ladění, pozdější přesun do F dur přináší rytmické i výrazové oživení. Třetí část je inspirována dalším lidovým tancem, sousedská. Je pro ni typická bohatá imitační práce s hlavním tématem. Čtvrtá věta je nádherným lyrickým nokturnem, v němž se na pozadí klidného doprovodu smyčců klene široká melodie hraná flétnou a později přebíraná také dalšími nástroji. Závěrečný furiant suitu efektně zakončuje nejen svým živým výrazem, ale také čistě zvukově. V kódě Dvořák přidává ke stávajícímu obsazení orchestru navíc trubku a tympány. Věta bývá přirovnávána ke Slovanským tancům, ke kterým má blízko svými strhujícími rytmy a nespoutanou živelností. Česká suita svojí lyrikou, vitalitou, bohatou melodickou invencí a formální přehledností představuje jedno z nejcharakterističtějších děl svého tvůrce. Dílo poprvé zaznělo v květnu roku 1879 v Praze v rámci koncertu Spolku českých žurnalistů za řízení dirigenta Adolfa Čecha. O rok později Českou suitu dirigoval v Praze sám Dvořák, a to 29. března 1880 na dobročinném koncertě ve prospěch stavby Národního divadla.

„Hudba si mě našla. A za to jsem jí vděčný. Když dnes dělám inventuru, podivuji se, že jsem to všechno ustál. Ale k vytčenému cíli jsem dospěl." To jsou slova hudebního skladatele **Jiřího Temla**, který několik desetiletí působil v Československém, později Českém rozhlase i jako hudební dramaturg a autor komponovaných pořadů. Svá slova opírá mimo jiné i o skutečnost, že hudbu nevystudoval na žádné škole. Jeho cesta začala ve Vimperku u místního regenschoriho. V roce 1945 zůstal bez rodičů. Starší bratr jej poslal do juvenátu redemptoristů v Libějovicích u Vodňan. Byl zde sbor, orchestr a při bohoslužbách se hrálo. Malý Jiří se zdokonalil v klavíru, naučil se hrát na harmonium a částečně i na varhany. Přišel ale rok 1948 juvenát zanikl. Jiří se vrátil do Vimperka, kde vystudoval obchodní školu. Pracovní umístěnka jej přivedla jako účetního do stavebního podniku v Karlových Varech. Shodou náhod jej oslovil s prosbou o pomoc farář z Doubí, právě propuštěný z mírovské věznice. Jiří začal hrát při bohoslužbách v jeho farnosti v nedalekém Sedleci, kde měl k dispozici krásné velké varhany a plno not. Postupně se z něj stával varhaník a také skladatel známý po celém okrese. Po vojně se Jiří Teml vrátil do Vimperka s úmyslem hudbě se věnovat intenzivněji. Zlomovou postavou v jeho životě byl Otakar Zich, který vyučoval estetiku na pražské AMU. Během dovolené vyslechl ve Vimperku několik skladeb mladého autora a vyjednal mu kontakty u pražských profesorů. Jako mladý člověk Teml úplně propadl jazzu, a tak i jeho první skladby směřovaly do tohoto žánru. Po prvním československém jazzovém festivalu odvážně zaslal své skladby do rozhlasu, čímž začala úctyhodně dlouhá a bohatá cesta, jejímž výsledkem je rozhlasový archiv plný skvělých hudebních nahrávek. Za mnohé skladby získal ceny a ocenění. V Českém rozhlase pracuje jako hudební dramaturg ve svém úctyhodném věku 91 let dodnes, a uvedení jeho skladby v koncertní řadě Severočeské filharmonie Teplice jej velice těší.

Koncert pro violoncello, klavír, bicí a smyčce objednal pro svého syna Martina u Jiřího Temla profesor Mirko Škampa, zakladatel silného violoncellového rodu. Patřil k nejváženějším českým violoncellovým pedagogům. Děti učil přes 60 let. Spolu se svou ženou Vlastou později vedl mnoho let legendární Pražský studentský orchestr. Martin Škampa je vynikajícím sólistou, a navíc je v současnosti hlavou i srdcem největší violoncellové soutěže v České republice. Skladba byla hrána u nás, v Německu a Belgii. Jiří Teml komponuje kvalitní hudbu, která se dobře poslouchá. Často vychází z folklórní základny, stylizuje výrazné prvky lidové melodiky a rytmu, dává vyznít přirozené zpěvnosti. Koncertantní styl má velmi rád. Inspiruje jej jak vzájemné „zápolení" mezi sólisty či mezi sólistou a orchestrem, tak samotná forma, která neustále nabízí nové možnosti pro inovaci. Pro provedení díla je potřebná značná míra instrumentální virtuozity. Tato vlastnost je samozřejmě vyvážena dostatečným tematickým obsahem a inovativním zvukem. A v neposlední řadě je zajímavostí i fakt, že hlavní téma violoncellového koncertu je vystavěné na tónech dle písmen jména „SKAMPA". Sám autor ke svému stylu kompozice koncertantního díla poznamenává: „Rozeznáte vynikajícího interpreta od toho průměrného. Ten druhý vám řekne: ‚Ale tohle je špatně napsané přes prsty.' Kdežto ti první neřeknou nic a zkoušejí to." Když žádal o provedení koncertu Tomáš Jamník, provedl Jiří Teml revizi a napsal novou třetí větu, s jejímž původním zněním nový interpret nebyl spokojen. Přes autorovy obavy sólista nezměnil na nové verzi ani notu. Nastudoval a provedl ji vynikajícím způsobem u nás, a s velkým úspěchem i na festivalu Young Euro Classic 2024 v Konzerthausu v Berlíně pod taktovkou Aleny Hron.

Tvorbu českého pozdně romantického skladatele **Josefa Suka** ovlivnilo několik významných milníků. Jedním z nich byla práce pro o generaci staršího romantického básníka Julia Zeyera. V roce 1898 Zeyer požádal tehdy čtyřiadvacetiletého Suka o scénickou hudbu ke své verzi dramatické pohádky **Radúz a Mahulena**. Tato legenda o dvou milencích se objevuje nejen v českých a slovenských lidových pohádkách, ale též například v indickém eposu nebo v příbězích bratří Grimmů. Magurský princ Radúz při lovu zabloudí do panství krále tatranského. Posléze se se sluhou ubírá nazpět do svého království. Během cesty je ale zajat zdejším králem Stojmírem a královnou Runou. Radúz se sbližuje s jejich nejmladší dcerou, něžnou a laskavou Mahulenou. Královna lásce nepřeje a nechává Radúze přikovat ke skále. Mahulena Radúze vysvobozuje. Při společném útěku jsou však oba královnou přistiženi a prokleti. Po návratu do princova domova se kletba naplňuje. Radúz na svou lásku zapomíná a zoufalá Mahulena si přeje zemřít. Kouzlem se proměňuje v topol. U tohoto stromu pak nešťastný Radúz truchlí, odcizuje se své vlastní matce, a ta proto strom poráží. Tímto činem je kletba zlomena nadobro.

Josef Suk vytvořil kompozici nazvanou **Pohádka**, která představovala u nás v tomto žánru zcela novou hodnotu. Básníkova představivost a barvitost, citový obsah i etická poučení jeho pohádkového i mytického námětu inspirovaly skladatele k tvorbě ve vlastním lyrickém stylu a měly na jeho tvorbu trvalý vliv. Tvůrčí setkání se Zeyerem, které se událo v nejšťastnějším období Sukova života, mu také umožnilo v tryskající melodice a šťavnaté lyrice vyzpívat dosažené štěstí v čerstvém manželství s dcerou Antonína Dvořáka Otilkou, neboť pro něj našel přímo symboliku v naplněné lásce hlavních postav obou Zeyerových her. V Radúzovi a Mahuleně se jedná o oslavu síly lásky, kterou nezničí ani kletba. „Já miluji dívku – Otilku – Mahulenu. Všecky učenosti jdou k čertu, mé srdce je plno lásky, sdílnosti – učí se soustrasti k strastem jiných a je přitom dětsky prosté. (…) Melodie mi jen tekou a instrumentace jako ‚závoj pohádkový', o kterém je v prologu řeč. A jaké moudrosti! Kde jsem to tehdy nabral?" vzpomínal Josef Suk. Místy jsou zřetelné Dvořákovy vlivy, především v polkové Hře na labutě a pávy a v tématu Runiny kletby. Osobitá melodika a bohatá instrumentace scénické hudby však vytvářejí zvláštní poetické zabarvení, z něhož jako by přímo dýchala pohádková a slovanskomýtická atmosféra Zeyerových námětů. Suita Pohádka vyšla tiskem u Dvořákova nakladatele Simrocka v Berlíně v roce 1901. Josef Suk skladbu věnoval rodinné přítelkyni Dvořákových, pěvkyni a klavíristce, manželce architekta a stavitele Josefa Hlávka, Zdeňce Hlávkové.

„Záleží mi na každé notě. Interpretace hudby je jako překlad knihy. Mou snahou je vcítit se do mysli skladatele a posluchačům předat jasné sdělení i intenzivní zážitek." Tak zní motto mladého českého violoncellisty **Tomáše Jamníka**. Hru na violoncello studoval v Praze u Mirko Škampy, Martina Škampy a Josefa Chuchra, pokračoval v Lipsku u Petera Brunse a na berlínské Universität der Künste u Jense Petera Maintze. Svá studia završil jako stipendista v renomované Karajanově Akademii Berlínské filharmonie. Zúčastnil se mistrovských kurzů u Heinricha Schiffa, Gustava Rivinia, Trulse Mørka, Pietera Wispelweye a Stevena Isserlise. V jeho hře je obzvlášť oceňována důkladná znalost přednášené skladby, práce s detaily a vřelá hudební komunikace s publikem. V roce 2006 zvítězil

na mezinárodní hudební soutěži Pražské jaro, kde obdržel řadu dalších zvláštních cen. Stal se též finalistou a držitelem zvláštní ceny na soutěži Pierre Fourniere Award 2011 v Londýně. Jako sólista hostoval u významných českých i zahraničních orchestrů, mimo jiné Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, České filharmonie, Jerusalem Symphony Orchestra, Cordóba Symphony Orchestra a Philharmonia Orchestra London. Jako komorní hráč vystoupil s Magdalenou Koženou, Leif Ove Andsnesem, Ivo Kahánkem, Josefem Špačkem, Tobiasem Feldmannem, Janou Bouškovou, Pavel Haas Quartetem a Dvořákovým triem v pražském Rudolfinu, londýnských Wigmore Hall a Barbican Hall, v hamburské Elbphilharmonie, katovickém NOSPR, salcburském Mozarteu nebo japonských sálech Kitara Hall a Tokyo Metropolitan Hall.

Kromě klasického repertoáru uvádí Tomáš Jamník v život i méně známé skladby. V roce 2019 premiéroval se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu vlastní úpravu Dvořákova violoncellového koncertu A dur a skladbu Narcissus Jana Ryanta Dřízala. Provedl také českou premiéru díla Tales of Hemingway amerického skladatele Michaela Daughertyho a skladeb českých autorů Miroslava Srnky, Michala Nejtka, Slavomíra Hořínky, Marko Ivanoviće, Tomáše ‚Floex' Dvořáka nebo Ondřeje Kukala. V roce 2023 přednesl na festivalu Pražské jaro Capriccio pro violoncello a orchestr Jana Nováka s orchestrem FOK, taktéž na několika koncertech vystoupil se Saint-Saënovým violoncellovým koncertem s českými orchestry a Slovenským rozhlasovým orchestrem. V září 2023 premiéroval na festivalu Dvořákova Praha skladbu Ďábelský rozmar, kterou pro něj a Akademii komorní hudby napsal Jiří Gemrot. Na jaře 2024 se opakovaně představil v komorním programu s Josefem Špačkem, se kterým vydal kritikou oceňované album Paths se skladbami českých autorů. V rámci komorní řady FOK vystoupil s Akademií komorní hudby pod vedením Václava Lukse v Myslivečkově violoncellovém koncertu C dur. Vedle kariéry violoncellisty je Tomáš nadšeným inovátorem v oboru klasické hudby. Od roku 2015 působí jako umělecký vedoucí Akademie komorní hudby, která propojuje české a německé hudební prostředí a mladým talentům poskytuje vzdělávání v oboru komorní hry a v roce 2018 se stal uměleckým ředitelem Ševčíkovy akademie, jež čerpá z metod legendárního houslisty Otakara Ševčíka. Je autorem iniciativy Vážný zájem, která propaguje myšlenku domácích koncertů a která pomohla k dnešnímu dni uspořádat stovky koncertů s účastí špičkových profesionálů i nadšených amatérů. Hraje na nástroj Lorenzo Storioni z roku 1784, laskavě zapůjčený ze soukromé sbírky pana Aleše Voverky.

Petr Vronský, původně úspěšný houslista, laureát soutěže Beethovenův Hradec v roce 1964, začal svou dirigentskou dráhu v roce 1971 v plzeňské opeře. Odtud přešel v roce 1974 do Ústí nad Labem jako šéf operního souboru. Pro jeho umělecký rozvoj byly důležité úspěchy v dirigentských soutěžích v Olomouci (1970), Besançonu (1971) a v Berlíně v soutěži H. von Karajana (1973). V roce 1978 se stal dirigentem a v letech 1983–1991 šéfdirigentem Státní filharmonie Brno, s níž hostoval v mnoha zemích Evropy a v Japonsku. V letech 2002–2005 zastával pozici šéfdirigenta Janáčkovy filharmonie Ostrava, s níž absolvoval rovněž řadu zahraničních turné (Japonsko Španělsko, Rakousko, SRN, Polsko atd). Od roku 2005 byl 13 sezón šéfdirigentem Moravské filharmonie Olomouc a působil jako docent oboru dirigování na Hudební fakultě pražské AMU. Pravidelně vede přední světové orchestry, například Antverpský královský filharmonický orchestr, Berlínské symfoniky, Devlet Senfoni Orchestrasi Istanbul, Metropolitan Orchestra Tokyo, Jeruzalem Symphony Orchestra, Filharmonický orchestr Rio de Janeiro, Mnichovský rozhlasový orchestr, Petrohradský filharmonický orchestr atd. Spolupracuje také s Českou filharmonií, Symfonickým orchestrem hl. města Prahy FOK, Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu, PKF - Prague Philharmonia a s operními scénami doma (Národní divadlo Praha, Státní opera Praha, Janáčkova opera Brno, Divadlo J. K. Tyla Plzeň) i v zahraničí (Kammeroper Wien, Dance Theatre Haag). Jeho repertoár zahrnuje přes 200 klasických, moderních, operních a symfonických děl. Je považován za všestranného dirigenta širokého záběru s mimořádným temperamentem a citem pro interpretaci. V roce 2016 obdržel Krajskou cenu olomouckého kraje. Od koncertní sezóny 2018–2019 působí na postu šéfdirigenta Severočeské filharmonie Teplice.

PROGRAM:

Antonín Dvořák (1841–1904)
Česká suita, op. 39, B93
Preludio (Pastorale). Allegro moderato
Polka. Allegretto grazioso
Sousedská (Minuetto). Allegro giusto
Romanza. Andante con moto
Finale (Furiant). Presto

Jiří Teml (* 1935)
Koncert pro violoncello a orchestr
Fantasia
Canto (attacca)
Rota

Přestávka

Josef Suk (1874–1935)
Pohádka, suita z hudby k pohádce Radúz a Mahulena, op. 16
O věrném milování Radúze a Mahuleny a jejich strastech
Hra na labutě
Smuteční hudba
Runy kletba a jak byla láskou zrušena

26 SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE

27 UVÁDÍ

NOVOROČNÍ KONCERT

Program:

Michail Ivanovič Glinka: Ruslan a Ludmila, předehra k opeře
He Zhanhao / Chen Gang: Koncert pro housle „Butterfly Lovers“ (Motýlí milenci)
Johann Strauss: Čínský galop, op. 20
Johann a Josef Strauss: Pizzicato Polka
Johann Strauss: Na krásném modrém Dunaji, valčík, op. 314
Johann Strauss: Im Krampfenwald´l, polka, op. 336
Johann Strauss: Lehká krev, polka, op. 319
Wolfgang Amadeus Mozart: Turecký pochod ze sonáty A dur, KV 331
Josef Strauss: Ohne Sorgen, polka, op. 271
Johann Strauss: Tritsch Tratsch, polka, op. 214

Účinkují:

Sherry Tse – housle

Severočeská filharmonie Teplice

dirigent:

Nayden Todorov

1. ledna 2027 ve 13:30 hodin
Koncertní sál Domu kultury Teplice

Vstupné: 300 Kč, abonenti SČF 200 Kč, studenti a ZTP 150 Kč.
Předprodej vstupenek v pokladně Domu kultury Teplice nebo na www.ticketportal.cz
Změna programu vyhrazena.
www.severoceskafilharmonie.cz

Severočeská / North Czech filharmonie / Philharmonic Teplice Since 1838

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

Teplice · Ministerstvo kultury · ústecký kraj · Lázně Teplice · Severočeská voda Nadační fond

PŘÍŠTÍ PROGRAM

KOMORNÍ CYKLUS K | KONCERT 3

2. prosince 2026 v 19:00 hodin

Zahradní dům Teplice

Program:

Clarinet society

Skladby Duka Ellingtona, Arthura Shawa, Glenna Millera,
George Gershwina, Stevieho Wondera,
Alfonse Jindry a dalších autorů

Účinkují:

Kateřina Kročilová
zpěv

František Kolařík, Radek Arnold, Petr Antoš
klarinety a saxofony

Přemysl Šoba
basklarinet

Petr Baraňák
kytara

Jan Doskočil
kontrabas

Severočeská filharmonie Teplice

+420 778 888 013 | e-mail: sev.filharmonie@seznam.cz
www.severoceskafilharmonie.cz | www.scf.sf.cz

Změna programu vyhrazena.
Při koncertech je zakázáno fotografovat a pořizovat audiovizuální záznamy.
Prosíme návštěvníky, aby při koncertech vypínali své mobilní telefony.

Za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Ústeckého kraje

Teplice · Ministerstvo kultury · Ústecký kraj · Lázně Teplice · Severočeská voda nadační fond